

Da sam Palčica

Da sam Palčica živjela bih u staroj cipeli. Da, staroj potrganoj cipeli. Unutra bih imala sobu od cvijeća, gdje bih gledala ljude i životinje kako prolaze. Bila bih mala, dobra djevojčica koja obožava životinje. Nakon dužeg vremena našla bih neku pticu ili žabu, pa bih ih zajahala kao konja. Jahala bih i jahala sve do Palčića. On je moj najbolji prijatelj.

Kada bih stigla pokucala bih na vrata i rekla našu lozinku. Ne smijem vam je odati jer bi ju svi počeli koristiti. Igrali smo se tako dugo da sam zaboravila na vrijeme. Pozdravila sam Palčića i krenula kući. Hodala sam i hodala satima, pa sam shvatila da sam izgubljena. Ušla sam u neko deblo i vidjela ranjenu ptičicu. Razmišljala sam što da učinim, ali sam zaspala. Ujutro kad sam se probudila, ptičica je nekom čarolijom bila izliječena. Bila mi je toliko zahvalna da je rekla: „Odi po svog najboljeg prijatelja da vas odvedem u svijet.“ Otišla sam po Palčića i nas troje krenuli smo upoznati svijet. Tako je započela naša pustolovina.

Nakon dugog leta napokon smo stigli u Vilograd! To je bio san mojih snova. Vilograd se nalazi na oblaku koji je bio veći čak i od Himalaje i Mount Everesta. Sa zemlje se taj oblak nije mogao vidjeti. Jedan dan bila sam toliko znatiželjna pa sam pogledala dolje. Zavrtjelo mi se u glavi i počela sam padati. Ubrzo sam se onesvijestila. Nakon par dana probudila sam se u krevetu sa zlatnom posteljom i dragim kamenjem zašivenim za rub. Shvatila sam da sam kod kraljice. Tako sam se skamenila da nisam mogla ni okom trepnuti. Ali, to nije bilo najgore. Došla je i sama kraljica, te me upitala kao sam. Mucajući sam odgovorila: „Uuu... uurre... u redu... sam.“ „Opusti se“, rekla mi je, „sada si na sigurnom.“ „Zar me još nisi prepoznala?“ upitala je. „Pa, pa ti si

Zvončica!“ uzviknula sam. „Da, jesam. Slušaj Palčice, dovela sam te ovdje zato što trebam s tobom razgovarati. Znaš da sam ja nekada živjela u šumi, zar ne?“ „Da, Zvončice“, odgovorila sam. „Pa, htjela bih se tamo vratiti. A tebe bih htjela za svoju nasljednicu.“ „Ali, ako sam ja kraljica, tko će biti kralj?“ pitala sam ju. „Pa Palčić, dakako“, odgovorila je Zvončica. Zacrvenila sam se kao rajčica i promumljala: „A tko će mu reći?“

Prošlo je već mjesec dana. Palčić i ja smo se oženili i sada zajedno živimo u dvorcu. Zvončica se preselila u onu staru cipelu i zauzela je moje mjesto.

Laura Gotovac

4. razred

OŠ Mihaela Šiloboda

Sveti Martin pod Okićem

Knjižničar/mentor: Ivana Planinšek